

**О бушкању цедиљке, доколици, безнађу и нади
Предлог друштвених активности за “трећу Србију”**

Како поправити наочаре? Без резервних, које служе само једној сврси: поправљању наочара. Како почистити све остатке развезане метле? Без резервне, која служи само тој сврси. Како очистити нокат ноктом, а да, потом, чистим не очистиш и нокат-чистач? Па, у недоглед, до десет, у ком случају један увек остаје неочишћен, Те мораш употребити справу.

Како почистити прљаву државу, кад нама ни алата, ни заната?! Ни алатничара, ни занатлија, те се ћубре – како је то њима омиљено рећи – “гура под тепих”! У којем се случају дотични тепих само усисава.

Не поводом Косова, нити поводом Генерала, нити поводом (не)-духовите “реплике” Владе Србије (метафоризована у “фубал”) – оглашавам се – бочно и побочно – а у случају пребијања професора у једној српској школи. Професор је, елем, пребијен, од стране разгоропаћених и неукроћених родитеља, зато што је лошом оценом увредио и обезвредио “продужетак врсте” промовисаних насилника. Ео ипсо, њих саме. Јер, нико се не бије због другог, већ због себе сама. Пребили црва у раздржављеној и обезтрадиционаљеној (рогобатност је намерна) земљи, јер је “заузео став” који не одговара “нашим националним интересима”! Кад кажем “национални” мислим на минорну групацију још минорнијих моћника, који на микро-плану, представљају силу, због које непослушник или каноничар – има да буде мртав, односно полу-мртав, што је најгоре!

Удри га, па ће се опаметити, убиј Бога у њему, неће он мом СИНУ, јебем ли га у уста пуна шлајма! А, ко је тај твој СИН, ко си ти? Ти си поданик “треће Србије” која не постоји, али постојиш ти, као њен самозванац. Уколико је и спорна она подела на “две Србије”, неспорна је твоја “трећа”. Бизнисмен си локални и још ниси убио, само си пребио. Ниси прозван, нити прогнан, можда само “приведен”, али сам прозиваш и прогањаш. ИМАШ СЕ, МОЖЕШ СЕ! Ти си, буразеру, ПРОСТАК! Е, сад: и у “првој” и у “другој” Србији има простака. Али, што их има у “трећој”... Јер добијају перманентно бесплатну кућну инфузију од обе. Та инфузија им се дискретно убризгава на радном месту, у кафанском чучавцу и поред базена у породичној кући. Углавном, увек су снабдевени глукозом, а и да не знају, не само ову етимологију, већ ни порекло речи “Србин”.

Трбухобремени и вратостапени простаци харају Србијом. Они никада не могу бити бауком. Њих Гете никада није могао спознати, срести, описати. Заобишао их је и баук комунизма. Они, чак, не могу кружити ни Европом, јер су пуцали у колена чувару плаже на дестинацији Лаго Мађоре. Због сунцобрана. Они би да крешу клинке, без пар-дона. Они, бркатој, а депилираној супрузи баце сома евра за гардеробу, они синове уписију на борилачке вештине, а ћерке на курс за манекене. Пошто се гнушају (сељачке) хармонике, опредељују се за гитару. Што је сигурно, сигурно је! Они причају вицeve о старицама које “би требало да носе ТАНГЕ, ради лакшег убризгавања инсулина”. ХА, ХА, ХА.!

Они су транзициони протагонисти, чак, родоначелници просташтва “треће Србије”, насталог од репро-материјала пређашње, оличене у стиху “Кока-кола, марлборо, сузуки...” Они знају шта је “линк”, а шта “бренд”, они знају и за “сајт” и за “гугл”, а због “антицелулитног програма” пребијају жену на Бадње вече, што се у социо-патологији зове званично “српским специјалитетом”! И, потомци су оних који су ручавали “на писмо”, не дарујући нетакнуте ражњиће, чак ни такнутој сиротињи. Већ бахато, уз вино, келнеру у шлиц! Рачун, бре, буразере! Трећа С-рбија је узела маха, убија Бога, а Бог им помаже. Феноменологија

просташтва је “фласх-бацк”, али и “фласх-форвард” наших опстанака, јер ју је једино могуће пописати у једнинама, с обликом множине. “Убио бих за дете и за породицу, ако ми је неко дирне” – говорили су “наши” на ратиштима, који су сами сопствену породицу “дирали” и “убијали”. Лагали су. Они би убијали и онако.

У чину пребијања професора лежи делатни дериват истог синдрома. Са ратишта. Што то није учинила “самохрана мајка” или отац-туберан са отвореним кавернама у плућима и затвореном у рударском окну? Него су то починили локални моћници. Јер, шта је бедни професор, но, манијак, дркауија, педер, пицајлза, црв, кукац, амеба, једро, протоплазма...? И, можда је и цитоплазма.

Ови батинаши “за оцену”, заиста су за процену. Уствари су непроцењиви. Професор ће се “опоравити”, он ће изаћи из притвора, директор школе ће се још једном усликати испод Доситејевој слике, угрожени клинци ће стасати и “запослити се” код оца, малог индустријалца, Завршиће и вишу школу за “менаумент”. Заљубиће се у згодну. Само згодну. Онда ће јој дркнути шамарчину, ако јој се допадне аутомобил, базен или “козметичка линија” из конкурентске локалне фирме. Уколико се супруга одважи да иде даље, попиће озбиљније батине. Но, ипак, ће иста изродити децу, све саме мале регруте треће Србије. Приликом порођаја, добиће епидуралну анестезију. Да не боли. Или, царски рез, плаћен и попречан. После свега ће заправо полудети и пожелети да “оснује сопствену фирму”. Е, то неће моћи! Али, они ће се развести, а деца ће припасти њој, с тим што ће он “водити рачуна о њиховој будућности”. А, онда ће он стартовати неку спонзорушу. И, ожениће се, “средовечан”, близу шездесетих, с погледом на посад. Његова ће већ одрасла деца, ДЕЦА ОПРОСТАЧЕЊА (не и “деца комунизма”), потом изродити своју...

То је трећа Србија, која се, по дефиницији, инфинитезимално, може звати и н-том. Математика, семантика, пропедутика, ех.

Заклети “аутист” – у овим двојма, трима, четворима и ноторима Србијама – има, заправо проблем са “цедиљком”. За чај и шире. Цедиљка не цеди, рупице су запушене. Све је у њој запитвено и она не пропушта, те се деценијске натруле наслаге морају одбацити, а садржај течности директно сипати у шољу. Значи, то (и) није цедиљка, већ беспотребна “модла” Осим што би се бацила, шта учинити с њом, а да се не догоди кардинална Штета? Могла би се бушкати; рупицу, по рупицу, иглом за шивење. Колико би то потрајало? Може ли се ово учинити делимично, а да ефекат буде оптималан? Ништа није могуће “делимично”. Јер ефекат тада неће бити оптималан, можда само максималан. Ово је цедиљка треће Србије, те ју је нужно избушкати до краја и, коначно, попити чај, уколико се није извитоперио у – отров.

Је ли ова длатност у сфери доколице? Извесно јесте, уколико је бушкање узалудан посао. Али, где, није. Заправо, морамо пробити сваку рупицу треће Србије, како би отров одстојао и тиме се преобратио у лек, што би Шилер рекао: “Где отров, ту и лек”.

А, како би се кружница приближила својој учртаној целисти, о ДОКОЛИЦИ ћемо исписати један редак, али, стварно редак – редак: једина је она (или ова) делатна. Ништа “аристократски”, сачувај Боже – само “прагматично”. Само доколичар ће избушити цедиљку, у незнању, а једини је који ће се, потом – а, шта би – надао. Да ће се искоренити трећа Србија, да ће поделе између преостале две нестати (ако бисмо “философирали”), да ће просташтво оболети од вируса и да ће онај професор, с почетка текста, предавач хемије, а без једног бубрега, постати предавач – физичке хемије. Како би и сâм надаље могао да се физички обрачунава. Био је ово покушај. Мислим, дакле, настојим...